

سندرم زجر تنفسی:

Neonatal Respiratory Distress Syndrome

(Hyaline Membrane Disease)

سندرم زجر تنفسی هنگامی اتفاق می‌افتد که به هر علتی نوزاد زودتر از موقع مقرر (مانند سقط جنین یا زایمان زودرس و یا سزارینهای پیش از موعد مقرر) متولد شود.

علت بروز این سندرم عدم وجود سورفاکتانت کافی در ریه می‌باشد که منجر به بروز حالت کلاپس در ریه و هیپوکسی می‌شود.

علائم سندرم زجر تنفسی:

هرچه دام زودتر از زمان مقرر به دنیا بیاید احتمال بروز این سندرم نیز بیشتر است.

این دامها در ابتدای پس از تولد دارای تنفس طبیعی می‌باشند ولی بعد از چند ساعت علائم بالینی آشکار می‌شود.

دام دچار دیسپنیا می‌شود و با دهان باز نفس می‌کشد. تاکی کاردی، تاکی پنه (تعداد بالای تنفس)، نفس زدن و سیانوزه شدن در دام دیده می‌شود. در نهایت این دامها زمین گیر می‌شوند و دچار هایپوترمی شده و در نهایت تلف می‌گردند.

در معاینه دستگاه تنفسی، صدای **Harsh** (صدایی خشن که شبیه به اره کردن است و در اثر عبور هوا از مجاری تنگ بوجود می‌آید) و صدای **Crackles** (عبور هوا از مجاری

که در آن مایع وجود دارد) شنیده می‌شود. همچنین ممکن است Machinery Murmur شنیده شود.

این دامها در ابتدا دچار آلكالوز تنفسی می‌باشند و در ادامه به علت هیپوکسیا در بافتها و ایجاد اسید لاکتیک تولید شده در اثر متابولیسم بی هوازی دام دچار اسیدوز متابولیک می‌شود.

درمان:

درمان این بیماری می‌تواند به صورت زیر انجام شود:

1- استفاده از کورتونها مانند **پردنیزولون** به میزان 2/2 میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن بدن به صورت داخل وریدی و یا تزریق **دگزامتازون** به میزان 0/22 میلی گرم به ازای هر کیلو وزن بدن.

2- تزریق **تیروکسین (T4)** به میزان 0/02 میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن بدن به صورت داخل عضلانی.

3- بهترین درمان عبارت است استفاده از چادر اکسیژن.

4- آنتی بیوتیک تراپی به صورت تزریقی زیرا دام مستعد به بروز سپتی سمی است.

استفاده از مدرها مانند فروزماید معمولاً توصیه نمی‌شود زیرا احتمال وقوع PDA را افزایش می‌دهد. همچنین تزریق سرم نیز توصیه نمی‌شود.

به طور کلی و با توجه به امکانات موجود در
فارمها تنها راه درمان استفاده از کورتونها می باشد
که در برخی موارد بسیار مفید می باشند.